

[Elmquist.]
store Del af Befolkningen i Virkeligheden forstaaer det.

Jeg har faaet adskillige Breve i denne Tid fra Folk, som jeg ikke kender, Breve, som udtrykker, at man ude omkring i Befolkningen absolut er imod og ser uforstaaende paa, at Rigsdagen vil afskaffe Dødsstraffen. Jeg skal tillade mig at citere et enkelt af dem. Der skrives i Dag til mig fra en Mand i Sønderjylland:

„at den helt overvejende Del af Danske hernede i Sønderjylland er Tilhængere ikke alene af Dødsstraffens Bevarelse paa Papiret, men ogsaa dens Udførelse i graverende Tilfælde. Men Sønderjyderne har ogsaa, taget som Helhed, deres sunde Instinkter i Behold, baade hvad Retskultur og national Selvhævdelse angaar. Vi forstaaer slet ikke her nede, at man med Matthæusgade-Morderen for Øje kan tænke sig at lade Dødsstraffen bortfalde. Det er et Blødagtig-hedssymptom, hvis et Samfund lader sig fralokke eller fravryste dette Nødværge.“

Naturligvis kan denne Mand ikke tale paa Sønderjydernes Vegne, det er jeg klar over, men det er ellers en Røst udefra, som stiller sig ganske uforstaaende. Jeg kan ogsaa paaberaabe mig andre, der stiller sig uforstaaende overfor, at man vil afskaffe Dødsstraffen; jeg skal blot anføre et enkelt Brev fra en Mand fra Jylland, jeg kunde nævne flere:

„Vi er mange, ogsaa indenfor det radikale Venstre, som jeg nærmest slutter mig til, der ønsker Deres Forslag al mulig Fremgang.“

Og saa tilføjer han:

„Da det er noget af et Samvittigheds-spørgsmaal for mig, vil jeg gerne efter ringe Evne støtte Deres og Deres Meningsfællers Ændringsforslag.“

Jeg tror, at disse og andre Tilkendegivelser i Virkeligheden er Udtryk for den almindelige Mening, der raader i Befolkningen, at man forstaaer ikke, hvorfor Staten vil berøbe sig dette Middel til i en Nødssituation virkelig at kunne sætte ind med en alvorlig understreget Trusel, den alvorlige Trusel, der ligger i, at man i givet Tilfælde eksekverer Dødsstraffen. Jeg vil derfor fortsat anbefale ærede Medlemmer at stemme for det Ændringsforslag, der sigter til Bevarelsen af denne Straf.

C. J. F. Sven: Inden denne Forhandling slutter, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at jeg — og jeg kan tilføje: flere andre Medlemmer af dette Ting — nærer visse

Betæneligheder ved adskillige af de i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser, i hvilken Henseende jeg særlig kan nævne §§ 202, 219, 267 og 280. Imidlertid anser jeg det for formaalsløst paa nærværende Tidspunkt at gaa nærmere ind paa disse Betæneligheder, ligesom jeg af samme Grund afholder mig fra at stille Ændringsforslag, men jeg ønsker at præcisere, at der ikke heri ligger nogen Tiltrædelse, og jeg haaber, at Lovforslaget efter Behandlingen i det andet høje Ting vil vende tilbage hertil i en Form, der kan fjerne Betænelighederne.

Justitsministeren (Zahle): Jeg kan fatte mig i meget stor Korthed, for det er ingen Nytte til, at vi staar og gentager det samme.

Det ærede Medlem Hr. Elmquist, som igen førte et meget vidtløftigt Forsvar for Dødsstraffen, kan jeg henvise til, hvad jeg tidligere har sagt, men jeg skal blot, fordi det ærede Medlem drog en underlig Konsekvens af, at jeg var bange for, at Dødsstraffen skulde anvendes, gøre opmærksom paa, at for at Dødsstraffen skal kunne virke afskrækkende, maa den nødvendigvis ret jævnlig anvendes, for ellers falder det afskrækkende bort. Det ærede Medlem siger selv her, at den Bestemmelse, vi nu har i Straffeloven, ikke virker afskrækkende, fordi Dødsstraffen ikke er blevet effektueret i 40 Aar. Altsaa, hvis den skal virke afskrækkende, maa den effektueres ret jævnligt. Men naar den skal det, stiger Udsigten til, at der sker en Retsvildfarelse, saaledes at man gaar hen og henretter et uskyldigt Menneske, og det er noget af det værste, der kan ske, at selve Retshaandhævelsen gaar hen og dræber en uskyldig. Og den Mulighed klæber der altid ved at have Dødsstraffen staaende i en Straffelov. Det er min Grund til Frygt for at have den der, den er noget forskellig fra de Herrer Morderes:

Jeg skal desuden gøre nogle Bemærkninger om Dagsboden. Der rejses jo saa stærk en Modstand mod den, at jeg synes, det er rigtigt at forsøge at føre Argumenter frem til Støtte for den. Vi er alle enige om, at den rige skal have en forholdsvis højere Bøde end den ubemidlede, men man siger, at det kan gøres paa anden Maade end ved Dagsboden. Men det har sine overordentlig store Vanskeligheder at gøre det paa anden Maade end gennem Dagsboden. Naar man ikke tager Dagsboden, vil det sige, at naar en rig idømmes en Bøde paa mange Hundrede Kroner og en fattig en Bøde paa